

IULIA ASTOS

Ochii albaștri AI CLIPEI

București, 2023

Ochii albaştri ai clipei

Eu sunt albastru. Sunt magia luminii albastre ce trimite razele sale în universul clipei și atunci clipa devine un miracol albastru.

Sunt ochii albaştri ai clipei, sunt infinitul albastru ce privește cu bucurie, speranță și uimire și cuprinde TOTUL în necuprins.

Sunt iubire albastră și vis de aripi de înger, sunt azur de cer printre stele și vieți și spații adânci și nesfârșite cât nemărginirea, sunt Eu iubire-lumină albastră, eu femeia cu raze de lumină albastră ce dăruiește din preaplinul ei de lumină-iubire raze curcubeu de albastru cald, blând, limpede, diafan, minunat.

Sunt eu, femeia ce pecetluiește clipa și oamenii și locurile și viețile și timpurile cu raze albastre din sufletul ei de la începuturi miraculos de albastre.

Sunt albastrul nopții și albastrul visului, sunt albastrul viu și miraculos al vieții celei vii, sunt ochii albaştri ai clipei ce mă cuprinde, sunt albastrul profund al iubirii și albastrul luminii ce vine din adâncurile timpului prin spații adânci cât nesfârșitul lumilor albastre în care am trăit și din care vin.

Sunt curcubeu de albastru cristalin din lumea mea, sunt sunet albastru al harpei magice a lumii mele, sunt vârtej albastru de energii ce mă compun și cântecul ce pleacă din vorbele sufletului meu. Sunt eu, o femeie compusă din toate aceste vibrante nuanțe albastre, o femeie plină de miracole ce aduce magia albastră a lumii din care vine în lumea aceasta ce are atâta nevoie de această liniște albastră.

Sunt pace albastră și adiere și zbor și mirare și orizont și necuprins de albastru, sunt Eu.

Comunicarea

Comunicarea este ca un dans. Vorbele reprezintă melodia, notele sunt tema acesteia. Ca și dansul, comunicarea poate fi lentă, caldă, tandră, rapidă, cu piruete, cu ameteți, poate fi profundă, veselă sau tristă, superficială, armonioasă sau nu, abruptă, rigidă, comunicare formală, blocată, ce nu trece de aparența cuvintelor, nu merge în esență, nu comunică cu adevărat.

Ca și la dans, trebuie să existe o armonie perfectă între cei doi, comunicarea trebuie să fie înțeleasă și simțită, unul conduce, iar celălalt îl urmează în ritmul cuvintelor, în profunzimea lor. Limitele și cei doi pot deveni unul, ca și într-un dans armonios, când au același ritm amândoi, când simt muzica la fel.

Mi-ar fi plăcut dansul. Cum în copilărie nu am putut să fac balet, am ajuns să mă descurc mai bine să comunic, emoții, sentimente, trăiri. Însă cunosc oameni care simt mai bine ritmul muzicii și se exprimă bine prin dans.

Dansul este pe o muzică scrisă de alții. Comunicarea este mai aproape de mine, fluidă, schimbătoare, jucăușă, e mai cuprinzătoare, mai personală, pentru că aceasta este scrisă în momentul acum, de cei care comunică, îi reprezintă,

ii exprimă pe ei, cei de acum. Ca și adevărul, comunicarea poate avea mai multe fețe. Cei doi pot privi aceeași față sau fețe diferite, se pot opri la aparența vorbelor, sau pot trece dincolo de ele, vorbele acestea care de fapt sunt simbolul trăirilor, sentimentelor, emoțiilor. O bună comunicare poate ajunge dincolo de simbol și poate fi o stare transmisă de unul către celălalt, sau poate fi blocată la nivelul aparențelor.

Comunicarea, atunci când dărâmă zidurile, când nu mai sunt hotare, poate fi magie! Atunci e un miracol în fața ta, simți sufletul celui cu care comunică, lumina din el care te cuprinde și pe tine, și atunci lumina ta și lumina lui devin una, necuprinsă și făcând parte din lumina universului. Împreună se pot cunoaște lucruri la care fiecare în parte nu poate ajunge, apar idei și atitudini noi. Așa simt eu comunicarea. O bună comunicare poate ajunge dincolo de simbol și poate fi o stare transmisă de unul către celălalt, sau poate fi blocată la nivel de aparențe.

Accept

Nu cer nimic. Ar fi prea mult, prea greu și prea târziu. Atunci accept - accept locul în care sunt, oamenii de lângă mine și accept viața aceasta statică, cu hotare ce mă strivesc. Accept fără să plâng, fără să sper, fără nimic... Și iar mă desfac în cioburi și vreau să mă compun pentru viața cea nouă a mea fără speranță. O accept așa cum este acum timp de o clipă, apoi o schimb și plec în viața mea adevărată, plină de lumină, de iubire și de mângâiere. Și pe viața aceasta vie ce aleargă spre mine eu o iubesc, o știu, o vreau, ea este cea adevărată, cea frumoasă, cea în care eu mă regăsesc. Și de acum încep să o trăiesc plinar, o cuprind împreună cu clipa, cu mine, cu iubirea, cu lumina, cu căutarea, găsirea, trăirea căci toate acestea una suntem și eu pe toate le conțin și ele pe mine. E o alchimie minunată această viață a mea, un infinit de universuri, pe care eu le dăruiesc spre alte universuri de miracol albastru.

Pentru mine soarele și-a îmbrăcat lumina într-o aureolă mov dintr-un apus de toamnă târzie, iar apoi am primit din cer răspunsuri la întrebări pe care nici nu le-am pus. Erau două magice curcubeie, iar acum încep să știu semnificația lor. Acesta este răspunsul, eu doar trebuie să pun întrebarea

ce vine din lumina și iubirea plecate din cuvântul dintâi. Viața mea, dar neprețuit, tinerețe veșnică a sufletului meu plin de lumină, de energii ce pleacă în raze și vârtejuri de iubire spre tot ce mă înconjoară, toate acestea creează femeia plină de frumusețe și miracol, femeia neînțeleasă de cei din jur dar care nu poate să plece în locul unde există înțelegerea, femeia aceasta fixată în reguli și hotare ce frâng aripile și zborul, femeia aceasta ce simte că ar fi timpul să dărâme aceste ziduri indiferent de urmări.

Nu mă mai doare atât viața pe care o trăiesc și aștept cu speranță viața cea nouă care știu că este așa cum o doresc.

Eul care sunt

Îmi place eul care sunt, eul dincolo de cuvânt, eul esență, eul lumină, binecuvântare, zbor, eul care crește, care devine, care vindecă și care se vindecă. Sunt tot eu dar altfel, mai lumină, mai iubire, sunt eul cuvânt ce conține tot ce este, ce va fi, ce am fost, eul fără timp, eul fără vârstă, eul așa cum am uitat că sunt, eul care iartă și se iartă, iubește și se iubește. Și parcă sunt tot eu și vin de departe, de foarte departe, demult, de la izvorul lumilor, al iubirii și luminii, mă transform în fiecare zi tot în mine, nu am hotare, sunt libertate, sunt tot ce vreau, tot ce este, tot ce am fost, toate sunt cuprinse în mine.

Și sunt cuvânt și necuvânt, și simt că eu cuprind iubirea și las în urmă lipsa iubirii, că am

trăit dureri profunde ce pleacă nu știu unde și mă lasă pe mine cea adevărată, profundă, dreaptă, pe mine Eu, pe mine Om, pe mine ființă de lumină, pe mine ființă-iubire, compasiune, balsam, pe mine cântec, pe mine necuprins cuprins în mine.

Și cine mă poate înțelege și unde găsesc un Eu la fel de adânc, de necuprins, de iubire-lumină, de iubire-cântec și zbor? Și parcă de asta am venit și asta caut acum, caut de mult, în multe timpuri și spații și vieți, pe noi totdeauna

acolo, împreună, și găsindu-ne, fără să ne întâlnim, durere ce se transformă cu fiecare timp, viață și spațiu în lipsa durerii, în tot și în mine pentru ca să iau căutarea de la capăt.

Dăruirea

Eu sunt dăruire, sunt iubire neiubită ce dă iubire pentru alții și sunt dorință neîmplinită împlinitoare în jurul meu și eu primesc daruri de lumină, de iubire, de alinare, de vindecare de la un izvor nesfârșit, de la Dăruitorul veșnic. Ele vin în mine, cresc și se amestecă cu dăruirea care sunt dintotdeauna, se revarsă iar, din nou, mereu, peste tot în jurul meu. Sunt un vârtej-lumină, vindecare-alinare care cheamă, este, cuprinde tot și dăruiește. Sunt lumină cu părți de Soare, de Lună, de Stele și toți au nevoie de această lumină, de mângâierea și de alinarea care sunt. Și sunt iubire și sunt dorință neîmplinită, sunt căutare negăsită și sunt acum doar dăruire dăruită, dăruită mie, dăruită de mine, primită de mine cu mulțumire, recunoștință și mirare și dată mai departe și mai departe, mereu, de la începutul timpurilor.

Am rostul meu, am misiunea mea, am dorință, am putere, am știință, am frumusețea dăruirii darului primit și îl dau mai departe din suflet, din inimă, din tot ce sunt, am fost și voi fi.

Sunt compusă din fragmente mici de dăruire adunate de Univers într-o creație a lui făcută cu iubire și care se cheamă

Eu. Și sunt mulțumire pentru darul primit și sunt bucurie că pot dărui și sunt lumina pentru calea mea și a celor ce vin spre lumina mea, spre iubirea și vindecarea din jurul meu.

Nu sunt singură, mai sunt dăruitori de daruri primite. Îi iubesc, îi caut, îi vreau lângă mine. Și aceasta este dorință împlinită chiar dacă nu este acum.

Cred că vin din lumea dăruitorilor de daruri primite cu uimire, compuși din dăruire de lumină, iubire, bunătate, vin din lumea de stele, de lună, de soare și vreau să fiu între cei ca mine, în lumea aceea pe care o caut în căutarea mea. Până nu împlinesc nevoia de iubire-lumină din jur, toată nevoia de bunătate și vindecare de lângă mine, nu pot să plec, și vin alții și alții care au nevoie de daruri primite de mine de la Dăruitor.

Și știu că iubirea mea neîmplinită și căutarea mea negăsită, iubirea mea neiubită își va găsi acum, în această viață, în acest timp, în acest spațiu împlinirea, găsirea. Nu știu încă cum, nu știu când, dar știu că așa va fi, și căutarea e mai ușoară și zborul e mai zbor și aripile mai puternice și mai mari și mai frumoase, mai albe, mai strălucitoare pentru că vin din stele, din lună și din soare și fâlfâirea aripilor mele dă adieri de iubire, lumină, vindecare și împlinire în jurul meu. Și ochii mei văd magia din jur, magia cotidiană în lumină, în flori, în oameni. Și atunci devin și eu moment de bucurie a luminii care sunt și văd iubirea iubită, căutarea găsită, neîmplinirea împlinită aproape de mine și sunt alinată de această speranță.

Gânduri

Cu necuprinsul cuprins în mine, eu universul mai mic din Univers, îmi știu drumul. Las lumina-iubire în jurul meu și în urma mea și merg și caut iar și iar drumul spre mine, către mine și voi ajunge iar la mine închizând un cerc și voi veni spre mine, către mine din direcția opusă plecării mele. Și drumul e feeric și lung și uneori greu, este drumul meu de lumină printre stele, printre oameni și vieți, prin spații fără hotare. Știu și văd și simt și știu tot mai mult despre tot, despre mine și învăț de fapt ce simt, ce am fost și ce voi fi eu.

Perdele se ridică și totul devine clar cu limpezimi de cristal în care lumina se joacă, se multiplică pe ea și pe mine, lumina se desface în curcubeu de culori, se împrăștie în mine și în jurul meu. Și eu sunt uimire, mirare profundă, mulțumire pentru darurile ce vin la mine de la Dăruitor. Și asta sunt și asta vreau și pot să împrăștii în jur cu iubire darurile mele primite de la Dăruitor și amplificate de numărul infinit al fețelor acestui cristal care sunt în culori minunate de lumină-iubire ce știu singure când, unde și cum să ajungă.

Merg pe un drum curcubeu fără să vreau să văd în jur altceva decât această lumină și pe cei care au nevoie de ea și de

mine. Și mai văd oameni aproape de mine, unii care au plecat și au lăsat durere și neputință, oameni de zidurile cărora nu pot să trec și rămân la ușa lor închisă mergând în același timp pe drumul meu de curcubeu, și mă gândesc cu lacrimi la un Înger al meu plecat de aici și mă gândesc cu zâmbet și iubire la un alt Înger pe care l-a trimis lângă mine să îi ia locul și eu să nu mai fiu la fel de singură și să mă ajute să știu, să știu că știu, să știu ce știu, să pună lumină, să pună direcție și încredere că drumul meu e acesta, că e drumul bun, indiferent ce îmi apare în cale, să trec peste tot cu iubire, cu resemnare și mai ales cu speranță, să știu că Dumnezeu e prezent dintotdeauna, dincolo de spațiu și timp, e doar El, și eu sunt dincolo de toate aceste hotare.

Și Îi mulțumesc pentru că sunt, pentru că iubesc cu puterea luminii Lui dăruită mie, pentru că mi-a dat oameni în drum să îmi ajute viața, pentru durerea pe care au lăsat-o în mine atunci când au plecat unii din ei și au luat o parte din mine și îi aștept înapoi, Îi mulțumesc pentru speranța care devin și sunt, pentru încrederea necuprinsă în El, pentru că este cu mine, creația Lui, care trebuie să ducă la capăt misiunea pentru care a fost creată cu bucurie și speranță. Și astăzi eu sunt mulțumire și speranță, uimire și vis.

Aripile

Un zgomot mic, un fâlfâit de aripi moi, apoi altul, încă unul, încă unul și zbor spre soare și zbor spre stele și spre lună și zbor spre mine, zbor spre noi, și zbor acasă, și zburăm împreună, zbor de vis în vis, de dor în dor, de zbor și zbor. E libertate, e lumină vie, e lipsă de hotare și de ziduri, e tot ce vreau, e tot ce sunt, e tot ce simt, e tot...

Și eu sunt zbor, sunt aripi albe diafane, sunt zbor-lumină, sunt zbor-acasă și zborul mă compune, sunt vie și întregă, sunt tot ce am dorit să fiu, sunt eu una cu mine, una cu zborul.

Doar sunt

Și astăzi sunt doar frumoasă și vie, întreagă, lumină și zâmbet, și cântec și zbor. Și astăzi sunt aici, acum, așa cum am fost dintotdeauna Eu. Și timpul nu este și viața e vis și eu doar sunt dintotdeauna Eu, și sunt una cu toate de la începuturi, sunt gând, sunt lumină, cuvânt, vis și zbor și cântec și zâmbet și infinit, sunt curcubeu de culori.

Și mai sunt dăruire spre toți și spre toate, am daruri ce vin în șuvoi către mine de la Dăruitorul de daruri, izvor fără sfârșit și daruri ce pleacă și tot pleacă spre alții, spre toți și spre toate și una suntem daruri și dăruitori pentru că noi, cei ce dăruim daruri de fapt ne dăruim chiar pe noi - pe noi cântec, pe noi zâmbet, pe noi alinare, vindecare și vis, pe noi zbor și lumină, iubire și infinit. Și rămânem cu restul ce nu trebuie dăruit: tristeți, plâns și dureri. Cu asta ne descurcăm singuri și ne vindecăm vindecând, ne alinăm alinând, căutăm negăsind, iubind fără să fim iubiți la fel cu iubire profundă, infinită, din fiecare celulă, iubire durere și tumult dăruită de noi, cei dăruitori. Și atunci ne rămâne zborul, înaltul și dăruirea care să fie viața și bucuria noastră. Ne rămâne speranța că noi, cei dăruitori, ne vom găsi într-o zi mai mulți să nu ne mai simțim singuri și împreună să facem dăruirea mai

mare și mai frumoasă, mai vie și mai întreagă, să ne bucurăm și noi odată de darul care suntem noi înșine.

Știu că mai sunt și alții la fel, că și ei sunt singuri și că ne căutam cu aceeași sete, iubire și durere, că ne vom găsi. Până atunci, iubesc soarele și razele lui jucăușe din părul meu și îi spun bună dimineața în fiecare zi, soarele îmi răspunde și îmi spune că azi pot fi o rază a lui care aduce lumină, căldură și bucurie în jur.